

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njeđzela Graudi. Čef. 2, 4—10.

W našim tekście blyšchimy dwójzy to słowo: „S hnady scze my sbóžni sczinjeni.“ To je ta wulka, wažna powjesež, ta rjana wučeba, kotraž pschezo sažo nam napschecziwo kłinczi i listow Pawołnych; a to je to, sčtož našche wutrobny wofschewja. To je ta hnada Boža, kotraž traje do wscheje wěcznosće; tež my šmemy šo wješelicž teho, sčtož tu blyšchimy. Duž:

S hnady šmy tež my sbóžni sczinjeni.

I. Morni šmy tež my we šwojich hrěchach.

II. Žiwjenje je date w Šhrystušku psches hnadu.

III. Tuto žiwjenje dawa wěstosć wěczneho žiwjenja.

I. S hnady šmy tež my sbóžni sczinjeni. Morni šmy tež my we šwojich hrěchach. Čłowjek, kotrehož je Bóh tón Anjes stworił napošledk, je kóna stworjenja, a Bóh stwori čłowjeka šebi k podobnosći. Tuteje podobnosće na Boha dyrbesche šo čłowjek hódny wopofasacž we wojowanju pschecziwo štemu. Žadosć po šlym bydlesche w čłowjeku, ale tu dyrbesche čłowjek wobstacž psches móž Božeho Duha, kiž bě jemu daty. Spytowanje bě tu bóršy, Ğadam a Šewa šhrěšchisčtaj, a hrěch wobłhowa dale wulku móž nad čłowjekom! A my wšchizy wěmy, kač čěžto to je, tutón hrěch pschewincž a dobywacž! Wdy tež wěmy, šo našcha móž njeošaha, hrěch husto dobywa, a šmjercž je hrěchow mšda. Wo sbóžnosć mamy šo prózowacž, a pošnawamy pschezo sažo i nowa tu šrudnu wěr-

nosć, šo šmy tež my morni we šwojich hrěchach. A to teži hluboko nutskach w naš. Ğladaj na džěčo, kač je hižom wot małosće pod tutym knjejštwom. W nim hižom šle łóšchy bydla a my njewěmy, i wotkal pschihadžeju. Šdyž šo tu wot šarscheju njeđžela se wschej kthutnosću, dha je tónž duchowna a junu wěczna šmjercž. A tajkich pschikładow je wjazy hacž došć. A je šrudobu widžimy, šo šo pošhubja bóle a bóle prawe džěcziwocžehnjene, kotrež pschi wschej lubosći njesabyma na křutosć. Ale přenje je a woštanje, šo kóždy šam šo najprjedy pruhuje, šo by wón šam njebył morni w hrěchach. Wdy drje mamy to žiwjenje w Šhrystušku Šesufu, ale wjele je tych, kiž šaniczuja tajke žiwjenje, kiž kthodža w hrěchach, drje žiwi po čžele, ale morni w duchownej šmjercži. To je loškomyšl-nosć čłowjeka, kiž wotpočasuje wot šo hnadu Božu! Šaj, wono je, kač Pawoł praji, šo šmy morni w hrěchach. Ale Bóh njecha, šo bychmy woštali w tajkej šmjercži. Šemu šo špodoba duchowne žiwjenje, a dokelž wón widžesche, šo čłowjek šam se šwojej možu to njemóžesche dožpicž, dha je wón našchu šmjercž pschewinyl a je nam dał žiwjenje, a to se šameje hnady.

II. Žiwjenje je date w Šhrystušku psches hnadu. „Bóh je naš i Šhrystuškom žiwnych sczinil; tež je naš i nim šbudžil a šobu i nim na njebjeske šadžil w Šhrystušku Šesufu.“ Ğrěch bě žiwjenje šanicžil, i hrěchom pschindže šmjercž. Ale štworiczel čžysche, šo by čłowštwó šhubjene njebył, ale šo by bylo wumožene, pschetož wono je tač, kač tu Pawoł pišche: „Bóh je bohaty na šmilnosći šwo-

jeje wulkeje miłosće dla, i kotrejž wón naš je lubował.“ Haj, lubował je wón cźlowjekow, tež hišćeje w jich hrěchach. To widzimy tať husto na Israelskich džěczech, kiž su Boha roshněwale se swojim waschnjom, a pschězo sašo je wón jim swoju lubosć wopokasował; wón je jich wjedł i egiptowskeje semje do Kanaana. Wón je tutón lud se swojej lubosću stajnje wobdawał hač do najkrašnišeho wobswědčenja swojeje lubosće, hdyž je jim a nam wschitkim dať swojeho Ssyna Jesom Khrysta, niz dla nascheje sašlužby, ale se sameje lubosće a hnady, so by žiwjenje sašo knježilo, hdyž bě smjercž. Nětk je roklamana móž hrěcha; drje niz tať, kaž njeby tu wjazy hrěch byl; ale shtož Khrystuša ma a lubuje, tón njetrjeba so wjazy psched hrěchom bojecž. S jeho pomozu móžemy nětk hrěch pschewinyč, hdyž so podamy do praweho wojowanja pschecziwo slemu. Hdyž je wojowanje, tam je tež žiwjenje, a shtož pschindže psches wojowanje i dobyčzu, tón směje to prawe žiwjenje hižom tu na semi. Je pať hrěch dobyť nad nami, dha tola nedyrbimy sadwělowacž; my wschaf snajemy tu wulku hnadu Božu. Wón rady wodawa tym, kiž w pokucze i njemu pschikhadžeju i tej próstwu, so by wón so smilil nad nami słabymi cźlowjekami. Hdyž je Khrystuš, tam je tež žiwjenje, pschetož wón sam je to žiwjenje. Drje hordosć a wutrobow twjerdosć husto cźlowjekeje wobara, tať so wón njecha wabjenje Sbožnika słyschecž. Niz tať, njedajmy so mylicž wot lóschtow a žadosćow tuteho swěta, so bychmy sami šebje junu wo wěczne žiwjenje njepschinješli.

III. Pschetož žiwjenje w Khrystušu Jesušu dawa wěstosć wěczneho žiwjenja. Wóh njecha, so bychmy jeho byli jenož w tutym žiwjenju, ale so bychmy jeho byli do wěcznosće. Teho dla praji tu Pawoł: „Tať, so by wón wopokasal w pschichodnych čašbach to psches měru wulke bohatstwo swojeje hnady se swojeje dobročiwosće, kotruž wón nad nami šewi w Khrystušu Jesušu.“ Shtož je nam tu hišćeje potajne, to budže nam tam we wěcznosći šewjene. Tam haťle šapocžnje so sa tych, kiž su tu žiwili w tym Knjesu, to prawe žiwjenje w šjenočženstwu i trojeničkim Bohom. My šmy na Božim špěcžu widželi, so je nam Sbožnik tam horje do přědka schoł, a my wěmy, so chze wón jako hlowa naš, kiž šmy stawy, sa šobu čahnyč. — A hladajmy do přědka! Šswjatki steja nam psched durjemi i bohatstwom šwjateho Ducha, kotrehož škutkowanje dže na wěczne žiwjenje. Šsami to njedozpijemy, ale my so wješelimy teje wěstosće: „S hnady šče wy šbožni ščinjeni.“ Ale jene je nusne pschi tym: „Psches wěru.“ Šjes wěry njeńdže. We wěrye haťle šapschinnjemy Jesuša, so bychmy psches lubosć i njemu džělbracž mohli na tym, shtož je jeho lubosć nam pschihotowala we wěcznosći. To krátke žiwjenje na semi je so bóršy minylo. Wužiwaj to šamo jako šchescžijan a nješabudž, so šteji pschi tebi, hač budže junu šatamanstwo twoje, abo wěczne žiwjenje. Niz psches šutki, kaž by to rady našcha hordosć chzyla, ale psches wěru; niz psches našchu móž, ale jenož psches hnadu Božu. Hladajmy, so njebychmy morwi byli a wostali we swojich hrěchach, ale so by tež nasche bylo wěczne žiwjenje i hnady w našchim Knjesu a Sbožniku Jesušu Khrystušu.

Šamjen.

W. we W.

Psches hnadu!

Psches hnadu junu šbožnosć šměju,
Tať we wěrye praj, wutroba!
Psches hnadu měra palmy žněju,
Šdyž wobjimam šchizž Šbožnika.
To wěczna wěrnosć wostawa:
Šam hnada njeby wotanka.

Psches hnadu! Duž so nješpuschčamy
Ša dostojnosć a pocžinki;
Šy Khrysta krej a prawdosć mamy,
Njej šbožny troscht to we duschi?
Šsmjercž naš nětk traschicž njemóže,
Šať hnada i njeby pomjedže.

Psches hnadu! Džerž so teho šłowa,
Šdyž hrěch čze tama, čwiluje;
Šlej, Khrysta krej wo hnadu woła,
Šdyž štejšich w prawej pokucze;
Šačž runje šyn bě šhubjeny,
Psches hnadu Bože džěcžo šy.

Psches hnadu! Šchi tym šawostanje,
Ša wěrnosć ženje nješhabka;
Š tym troschtom štawaj kóžde ranje,
Wón budž čzi wěry kótwiza;
Šišch wšchědnje do wutrobny šej,
Šo hnadu naš psches Khrysta krej.

Psches hnadu! Š ty šbožna měra,
Šať ty mi duschu wošchewješch!
Šy, moje žórko troschta, měra,
Šaž mišy jandžel so mnu džěsch,
Šačž junu wrota Šalemške
Ši Boža hnada wotantnje!

K. A. Fiedler.

Šabožina w šchuli.

(Šotracžowanje.)

Psched ščóncženjom hodžiny ma so wěrnosć, w štawišnje wopšchijata a džěczazemu šapschijecžu blisko ležaza, i lohko šrošmliwym bibliškim hróncžkom abo šherluschownej šchucžu pomjatku džěcži pschepodacž. Šdyž tale šchucžka runje to wupraja, shtož džěcžo přjedy pschi powjedanju štawišny šačuwasche, dha je wošebje woczakowacž, so budže wona w džěcžowym šóšdnišchim žiwjenju hišćeje se žohnowanjom škutkowacž. Derje teho dla temu džěcžu' kotrehož wucžer móže w džěcžowym wóčžu čžitacž, shtož róť nje-wupraja, a ma potom ša jeho šačucze pschisprawne šłowo i biblije abo se špěwarškich i ruzy. Čžim hlubšchi šwjast a čžim twjerdšche šašchěčšjenje, čžim wjetšchi dobyť ša wutrobu a žiwjenje džěcža.

Ša šřjedžnu řjadownju maja so tydžěňžy i najmješšcha 3 hodžiny postajicž, w kotrychž šu w jenolětnym řursu štawišny štareho štestamenta do lěczneho, te i noweho šakonja do šymškeho šemestra položicž. Šchtož bu wo bibliškich hodžinach delnjeje šlasy řrajene, w powšchitkowym tež wo šřjedžnej řjadowni řlacži. Šoš-džěl wošebje w šłědowaznym leži:

1. Šicžba štawišnow je wjetšcha džyli w delnej šlasy; tola šo to, shtož bu w pošlěššchij hižom wutnjene, w šřjedžnej řjadowni šobu wošpjetuje.
2. Štawišny šu po čžafu řřadowane a šo tež i najwážnišchimi lětnymi řicžbami do šjenočženstwa štajeju.

3. To wot wučerija pschednoschowane a wot džěczi jako pomjedane so w knižy historijow abo w bibliji čžita. Tola w pošledniškej nima so to stacž, so by so čžitanje wufnyło; to džě je namawč čžitanki. Biblija ma druhe saměry.

4. Grónčžka a ščtucžki njewufnu so wjazy s pschedprajenjom, ale wufnu so nětko s biblije, katechisma a spěwaršskich. Tola pak so ani w tutej, ani w žanej druhej klassey nicžo s hlowny wufnyčž njěšnje, ščtož so džěcžom najprjedy k srosymjenju pschijněšto njeje a ščtož wone s prawym akzentowanjom čžitacž abo wurjekowacž njemóža. Měra srosymjenja abo hlubokoscž sa pschijecžka je jara wschelaka a njeje wot hlowny šameje, ale je tež wot wutrobny a šhonjenja džěščka wotwišowaza. Ludna šchula njelabywa, so polne srosymjenje mnohich wěrnoscžow na šhonjenjach wotpocžuje, kotrež móže hakle pošdžišče žiwjenje pschijněšč. Wješele džěcžo, nadžijepočny mčodženz, šynny muž, žiwjenjašpróžny ščěbžiwž, wschitžy móža te šłowa rosymicž: „Šichcže druhi ša batny wotpocžinč je wostajeny Božemu ludu“, abo: „Ša šebi žadam precž čžahnyčž a pschi Šhrystušu byčž, kotrež by tež wjele lěpje bylo“, abo: „Wschitko čžělo je jako trawa a wschitka čžłowjecžna krašnosčž jako trawna kwětk a t. d.“, a tola je bjes dwěla, so je jich srosymjenje wschelakore. Tež njeje nad tym dwělowacž, so móža wóčžku wěrjazeho džěščka wěžy jašne byčž, kotrež mudrowazy rosom muža hušto njewopšchija. Runje małe džěcžo čžehnje nimo měry wjazy a lóžšcho žiwnosčž sa šwojeho šnutšowneho čžłowjeka s biblijskich stawišnow, jeho dušchu pohnuwazyh, dnžli s abstraktnych wučžbow, kotrež so powjedaničžkam pschidawaju. A ščtož je tač we wutrobje džěščka žive, ščtož šu jemu wěšte, wěrne wěžy, wot tym móže so wono hušto jeno mało wuprajecž. Rohož wohrijewaze pruhi nalětneho šłónza wofšchemjeju, tón jara derje wě, ščto je čžopłota; ščto pak móže to prajicž! Tač je to w šwětnych, tač wjele wjazy w nješestich wěžach. Šapochtoł Šawoł w 2. Kor. 12, 4 wobšwědcžka: „Ša ščhšchach njewurjeknjene šłowa, kotrež žadny čžłowjek prajicž njemóže.“ Š teho wufhadžka, ščto je wo tej šadže džeržecž, so jeno wěšč, wo čžimž móžesč so jašnje wuprajicž. Duž wschaf dyrbi wučžer s žyfej šhutnosčžu sa tym stacž, so móže so džěcžo wo tym, ščtož wě, myšli a ščžuwa, jašnje a wěšče wuprajicž, tola wón tež ženje šapomnicž njěšně, so ma wuprajenje šwoju mjesu, kotraž pak pschezo mjesa wjedženja a mčžka njeje. To je wulki błud, hdyž něčto měni, w nabožnych wěžach wschitko wufkaščž dyrbjecž abo tež wschitko wufkaščž mčž. Šow so njemałe šmylnoscže a pschehreščenja namafaju.

(Pschichodnje dale.)

Sserbski lud a kraj.

Wot J. E. Šmolerja.

(Potracžowanje.)

W lěcže 805 čžehnjesche Šarl na Čžechow a pscheńdže tež kručš šerbskeho kraja, a Šemil, wjerč hlomacžanskich Šserbow dyrbjesche so jemu podčžišnyčž. W lěcže 806 pschicžezčechu Šrankojo jako na Šserbow, šbichu jich, šabichu jich wjerčha Miliducha a wurubichu wschón šerbski kraj na wobemaj štronomaj Šobja. Pschecžiwmo Šserbam šaloži tež Šarl tehdom dwoje twjerdžišny, jenu pola Magdeburga a druhu w Šali. Šarl wumrje 814, Šserbow pak šebi tola žyłe podčžišnył njebě. Pschetož hacž runje dyrbjachu woni s nusu romškeho šhěžora ša najwyschšeho knježerja špóšnacž, dha so tola po šwojich domjaznych šakonjach šłožowachu a jim nadpožžene brēmjo pschi přenjej lěpschej škladnosčži wotčžišnychu.

Ša Ludwika Šobožneho mčžachu Šserbjo jako wjazy pošoja psched Šrankami. Tola dachu so tačži se šerbskim wjerčhom Šudowitom 820 do wójny. Na Šngelhejmšim šejmje (826) běšče

tež jedny šerbski wjerč, s mjenom Šunglo. W lěcže 839 pschicžezčechu Šrankojo na Šserbow, dokelž běchu šafski kraj nadpadnyli, šbichu jich a šerbski wjerč Čžimišlaw padže w bitwje. Šserbjo pschachu dale, tač bychu so psched njěšwobodu wobróli, tón šplah wojowasche tu, tamny pak tam, ale wschě bjes šnutšowneje jednoty a teho dla tež bjes hódnych plodom. W lěcže 851 wupufny nowa wójna mjes Šserbami a Němžami: Šral Šudwik čžehnišche šam pschecžiwmo Šserbam a nusowasche jich k měrej. Tola w lěcže 859 šbězčechu so woni šafny, morichu šwojeho wjerčha Čžescžibora, kiž s Šrankami džeržesche, a nadpadowachu Šerinkšu, hacž Šudwik s nimi mčr ščžini.

Šudwik II. pola Šserbow wjele nadobycž njemóžesche a mjenje hišcže Šrnulf. Šichi nim drje Šserbjo tamnu štronu Šobja wostachu a wón wotšadži maršhrabju Šoppa, kiž jich pschecžehasche, ša čžož so jemu šerbske pošelstwo na šejmje 897 pošdžakowasche; Šserbjo tu štronu Šobja džeržachu pak s Čžechami a běchu šhwilu pod knještwom morawškeho šrala Šswjatopłka. Šucži Šserbjo dobychu tež ša knježenje Šudwika III. a Šonrada I. šwoju šwobodu žyłe šafšo a runje trochu šafčžewaze šchescžijanštwom čžžysche žyłe šahnyčž.

Tola jako šwójba šafškeho wójwodštwu romške šhěžorstwo nastupi, wschó wójniške šbože Šserbow šónž wša. Šendrich I, mudry a wojariški, wotwjerdži Šiščno, pschicžezče do milčžanského kraja, wutupi jón a Šilčženjo dyrbjachu jemu dawki dawacž. Dale šbi wón jich šłowjanskich šuhodow wschudžom a natwari wjele hrodow a šaloži někotre mroki (marki) pschecžiwmo nim. Šeho šyn a nastupnik Što Šulki pschisporjesche wschě wustawy k podčžišnjenju Ššłowjanow jara pilnje. Tola jako bě wón w Šotringskej, nadpadnychu Šodrizojo šwojeho němškeho maršhrabju a šahubichu jeho a jeho wójško. Druhi němški maršhrabja Šero pschepošny pak šfžžycžoch šłowjanskich wjerčow na hoscžinu a mori jich wschitkich s lěcžu hacž do jeneho, kotryž čželny. Wschitžy wokolni Ššłowjenjo došražechu nětko brónje a Němžy buchu s krajow tu štronu Šobja wuhnacž.

(Pschichodnje dale.)

Spěwaj a džělaj.

Wobras se žiwjenja.

III.

Šasajtra rano šmuži so Šilža, so šwojemu mužej šwój wotmyšł wo šaloženju šlamow a wo poščženju pjenjes woftry. Dolho Wosčžij tež wo tym nicžo wjedžecž njechasche. Ša tym hacž běšche Šurij telko pjenjes dobył, čžžysche so jeho Wosčžij čžičče šminyčž a wjazy kručž praji k šwojej žonje: „W tychle pjenjesach žane žohnowanje njeje.“

Škónčžnje pak so Šilži tola radži, so jeho šapjeranje pschewiny. Šona jemu pschedštaji, so pjenjesy na žane waschnje šuhjene njěšku, hdyž čže tola ša nje tworow nakupowacž, a so budže tele tola na ščždy pad dróžšcho pschedawacž móž, hacž je je šupowaka; so džě po tajšim na to waschnje runje tač šprawnje pjenjesy šafšluži, tač wón pschi krošnach.

Tajšemu roškladženju wschaf Wosčžij nicžo šnapschecžiwicž njemóžesche a duž šwoli do teho, so jeho žona mały pošpht s šlamarštwom ščžini. W dwojim nastupanju pak njeda so pschewinyčž; přjedy wscheho dyrbjesche pjenjes, kotryž so poščži, tač mały hacž móžno byčž, potom pak dyrbjesche so wučžinicž, so, čžžysche-li Šurij pjenjesy šafšo płacžene mčž, dyrbjesche jim to šchěščž mčžazow přjedy wofšewicž, „pschetož“, praji Wosčžij, „Šurij šebi po pjenjesy pschidžže runje, hdyž nam njebudže móžno šaplacžicž.“

Potom wobliczišchtaj tu wěz hromadze a mēnjeshchtaj sčōncznie, so drje i dwēmaj stomaj toleť ſo hodži ſapoczatk ſczinicz, hdyž wſchaf ſo žane wulke klamy ſarjadowacz njetriebaja. Někajke bliido ſlužeſche jaſo pſchedańſta kawa a i někotrnych deſtow mōžeſche Woſczij ſam někajke polzy hromadu ſpraſkacz, ſo bychu ſo tworj na nje ſkladle.

Hdyž bēſchtaj tať Woſczij a ſilža pſches jene pſchichſchloj, džeſche ſilža i ſurjej; i tym pať bu wjele prjedy hotowa hacz ſe ſwojim mužom. Staroſczitwoſcz ſuſoda tajkich por toleť dla ſo jemu tola jara ſmēſchna ſdaſche bycz a chyzſche ſo puťnycz ſe ſmjeczom. „Twōj muž je ſtary blaſn, ſilža“, praji i ſwojej ſuſodzinzy, „hdyž mi tej dwē ſczē toleť ſaplaczič njemōže, dha dže mōžu je jemu dacz. Wſchaf mam pjenjeſy i temu.“ So pať by tola Woſczijej wolu ſczinik, ſwoli ſurij do wſcheho a da ſilži dwē ſczē; wopriſmo ji žane njeda, ale praji, to wſchaf mōže ſo poſdžičy piſacz.

Někto ſo ſilža do ſwojeho džeła da, a bēſche, kaž by i pjenjeſami žyle nowy duch do domu ſaſtupil. Pjenjeſy wſchaf pſchijnjeſechu dobru nadžiju, kotraž ſilži a wſchēm druhim tať rjez nowe mozy da i radoſtnemu džeťu a prózowanju. „Ssebye ſameje dla wſchaf to nječinju“, prajeſche wboha žona, „ale jenož ſwojeho muža a ſwojeju džełeczow dla, ſo czi njebychu nuſu czerpili a i temu Bōh tež wēſcze ſwoje žohnowanje ſpožczi, byrniež pjenjeſy i loterije pſchichſchle.“

ſurij bēſche, kaž ſo ſamo roſhmi, ſwoje tyſcheſtwo w małej wjeſzy dale wjeſcz pſcheſtať. Kať by někto tež dale chyzł ſtare bliida a ſtołczki platacz, woľna, durje a ſchpundowanja porjedczē, hdyž bē tať ſbožowny byl! Nē, někto chyzſche ſo do mēſta pſcheczahnycz a tam wulku twarſtu a mōblowu tyſcheńju ſałožicz. Dońž pať mōžeſche tutōn wumyſł wuwjeſcz, tola ſhwilu trajeſche a njemējeſche mjeſ tym ničo cžinicz, tať ſo jemu czaſ dolhi pocza bycz. Džeſche teho dla ſe ſažehlenej trubku — a to njebē wjazy žana „po kroſtku“ — i ſwojemu ſuſodej a pſchihladowacſche i woľnom nuts, kať ſo tōn prózowacſche, ſo by někajke polzy wudžełat. Tu mējeſche ſurij huſto pſchiležnoſcz, ſwojemu ſuſodej ſe ſwojej tyſcheſkej wēdomnoſczu i pomozy bycz. Tola Woſczij bēſche drje dobru ſkaľ, ale njebēſche žadny tyſcheť; byrnie ſo bōle prózowať a pocziť, tola ničo žyle njechacſche bycz. Sčōncznie bēſche ſo tola ſurjej taťle pſchihladowacz woſtudžiko, duž bēžeſche dom a wrōczi ſo bōrſy jaſo ſe wſchelatej tyſcheſkej pſchiprawu. Někto džełaiſchtaj hromadze a duzy buchu polzy doľonjane; ſurij pať džełacſche někto darmo tež i taťlej horliwoſczu, kaž prjedy ſa pjenjeſy ženje džełat njebēſche.

ſilža bēſche mjeſ tym do mēſta ſchla, ſo by tam tworow naukupika. Wulke nahromady wſchaf ſebi hiſchcze njemōžeſche pſchecz, tola pať nauupi wote wſcheho nēſchto maľo, ſchtož je na wſach trēbne. Hdyž mējeſche někto wſcho hromadu, bēſche to pſchēz nahladna hromada, a ſilža dyrbjeſche ſo wo wōs ſtaracz. Kadži ſo ji tež, ſo lohki wōs doſta, a duž pſchijēdže wjeczor dom, hdyž hižom žyle klamy i polzami, pſchihotowane ſtejachu a ſilži, tať ſchpatne a jednore hacz bēchu, jara wulke wjeſele cžinjachu.

Hiſchcze wjeczor buchu tworj po polzach a po žylch klamach roſkladžene, wſcho ſrjadowane, a na drugi džen hižom ſo pſchēdawanje ſapocza. Tola ſurij ſo hiſchcze junu jaťo dobru ſuſod wopolaſa. Sa nēſchto dnjow ſwjeſeli Woſczija i wulkej taſtu, na kotruž bēſche napikať: „Pſchedań materialnych tworow Woſczija Wjeťby“, ſerbfki a nēmfki. Tale taſta bu wyſche duri pſchibita, a někto džeſche ſurij ſo trochu naſdala ſtupicž, ſo by widžal, kaťki napohlad ma. Bēſche žyle ſpokojeny, pſchetož wupraji ſwoje

pſchēſwēdženje, ſo mōže drugi klamať wo wſy, — ſtary a bohaty wudowz, někto ſwoje klamy božemje ſamknycz.

ſo někotrnych dnjach bu ſurjowa ſhēžka w ſurjach pſchēnajat; wōn ſam ſaczahny do mēſta, ſo by tam wjeťſche tyſcheſtwo ſapoczať. ſilžine klamaťtwo pať ſo jaťo prawje wužitne wopolaſa. S poczatka wſchaf wěz pomalu džeſche, a tež dobytť tať wulki njebēſche — woſebje dyrbjeſche ſo džečzom kuſť wjeťſchi pſchidawť dawacz, ſo bychu prawje rady i nowemu klamarjej ſhodžike —, po nēčim pať nabychu pſchēzo wjazy a wjazy pſchēczelom. Doľelž pať Woſczij tež dale tkajeſche a ſebi tež pjenjeſy ſaſluži, mōžachu ſo i mjeńſchim dobytťom ſpokojicž, hacž hdyž bychu dyrbjeľi wot klamaťtwo ſameho živi bycz. Tež bēſche ſilža jara ſprawna w mērje a waſy, a njebēſche teho dla džiw, ſo pſchēzo wjazy a wjazy ludži ſwoje potreby pola nich bjerjechu. Na drugej ſtronje pať nauwulny ſilža tworj lēpje roſeſnacž, kotra bēſche dobra a kotra ſchpatniſcha, a doľelž w mēſcze ja wſcho ſaplaczi, ſchtož bē braľa, mōžeſche kōđu ſhwilu i druhemu pſchēkupzej hič, hdyž i jenny ſpokojom njebēſche. Tať ſo jeje klamy ſbēhachu a ſtoro mōžeſche prajicž, ſo ji wjazy njeſu hacž kroſna jeje mužej. Tole pſchemēujenje jich wobſtejnoſczow pocza ſo tež bōrſy ſwonta poľaſowacz.

Na mēſcze njenahladnych polzow ſtejeſche hižom ja lēto rjana klamaťſta naprawa. Spody tjeťki buſchtej dwē lēhanſkej komorje natwarjenej a deľeka, hdyž hewať lēhachu, bu Woſczijowa ſkaľczēnja. ſhēžka bu i nowa wobēlena a doſta i tym prawje pſchēczelny napohlad, kotryž bu hiſchcze pomylcheny, hdyž winowe pjeňki, wot Woſczija na polodniſchej ſtronje ſhēžki naſadžane, pocžachu roſcz a po ſhēžy ſo roſpſchēſczerač.

Někto bēſche ſwōjba w dobrym wobſtejenju; dyrbjeſchtaj pať wobaj, Woſczij a ſilža, wot ranja ſahe hacž poſdže do nozy bjeſ pſchēſtačza džełacz a pſchi tym we wſchitkich ſwojich žadanjach mēru dzeržecž. To tež cžinjeshchtaj a mējeſchtaj Boha pſched woczomaj; hōlcžkaj pať, kotraž cžikaj a ſtrowaj roſczeshchtaj, cžinjeshchtaj jimať džen wote dnja wjazy a wjazy wjeſela. W teje ſwōjbe mōžeſche ſo někto wo prawdže widžecž wobras njemucženeho ſwōjbneho ſboža. Pomalu mōžachu tež na to myſlicž pocžecž, ſo dyrbja ſebi ja czaſ nuſy kroſki na boť položicž, kotryž we ſwojim pſchēkupſtwoje runje njetriebachu. Tajke wuſhōtkowane pjenjeſy potom pať ſilža pať Woſczij ſobu do mēſta bjerjeshchtaj a njenoheshchtaj je ſe kollekteurej, ale do nalutowarņe.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Wože ſpēcze ſwjeczjeſche ſerbfke miſijoniſke towarſtwo ſwjedžen ſwontowneho miſijoniſtwa w ſodžiju. Nadrobnu roſpravu podamy w pſchichodnym cžiple. Sswjedžen ſnutſkowneho miſijoniſtwa ſwjeczi ſo — da-li Bōh, — bōrſy po ſwjatkach w ſakezach.

— ſarſke mēſtno w Buſezach je ſo wupikaťo, doľelž ſo knjeſ ſarať ſubiza 1. oktobra na wotpocziť poda. Samolwjenja maja ſo w bližſchim czaſu pola kollaturſtwa, kotrež je tachantſtwo w Budyſchinje, ſtač.

— Prjedawſchi Budyſki knjeſ hamſki hejtmā i Carlowiž, kotryž je ſo pſched krōtkim ſhorowatoſcze dla na wotpocziť podať, je wumrjeť. Wōn bēſche jara lubowaný a jeho ſažne wotſalhicze ſo wutrobnje wobžaruje.